

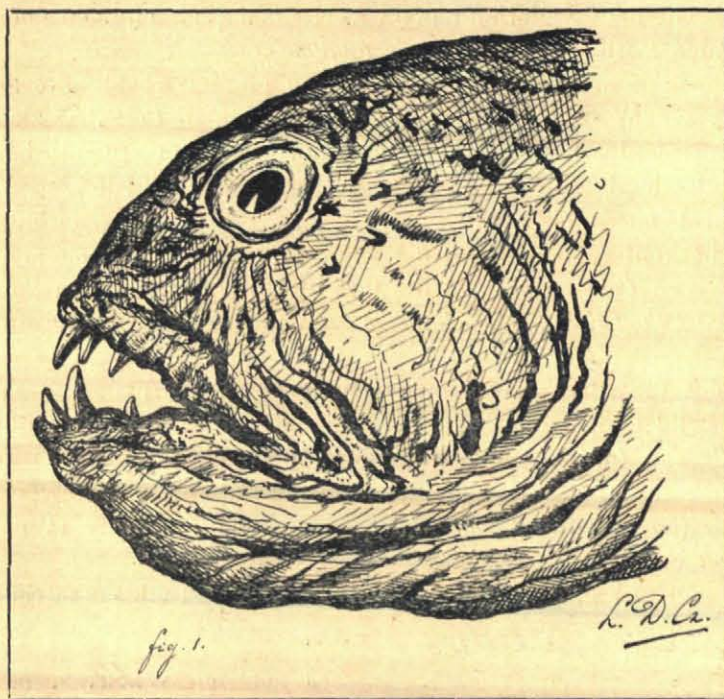
DE ZEEWOLF.

(Anarrhichas lupus).

T OEN den vorigen winter de gewone zeevisch te schaarsch of te duur was voor den burgerman, poogden de Amsterdamsche visch»boeren« hun clientèle te gewinnen aan het eten van een zeemonster van zulk een duivelachtig voorkomen, dat het, oppervlakkig gezien, meer geschikt scheen om er kleine kinderen mee naar bed te jagen, dan dat het opwekte, om er een smakelijke schotel van te bereiden. Natuurlijk moest er een mooie naam bedacht worden om dit beestje aan den man te brengen; de boeren noemden het dan ook »zeepaling«, maar voor ieder, die nu niet geheel een vreemdeling was in de natuurlijke historie, moest het wel duidelijk zijn, dat deze visch met paling niets uitstaande had. Inderdaad was het dan ook niet anders dan de beruchte *zeewolf*.

Den karakteristieken kop van dezen zeevisch heb ik geschetst in fig. 1. De domineerende trek er van is een uitdrukking van woeste, domme, wreede kracht, hoofdzakelijk teweeg-

Kop van den zeewolf.

gebracht door de plumpe, dikke, kwabbige kaken en de voor een visch ongemeen sterk ontwikkelde tanden. Inderdaad is het geheele gebit buitengewoon krachtig. Om er een idee van te geven heb ik een schetsje gemaakt van den onderkaak met zijn tanden en kiezen. Ik wed, dat geen 10 % der lezers van dit tijdschrift dit kakementje aan een visch zouden toeschrijven; of liever, ik ben er wel zeker van, want ik heb het voorwerp (niet de teekening) aan verscheidene natuurhistorici voorgelegd, maar bijna niemand kon het, zelfs bij benadering, thuis brengen. De bovenkaak is naar rato. En men zal mij wel gelooven, als ik verzeker, dat de zeewolf met dit gebit een vreeselijke kracht kan uitoefenen.

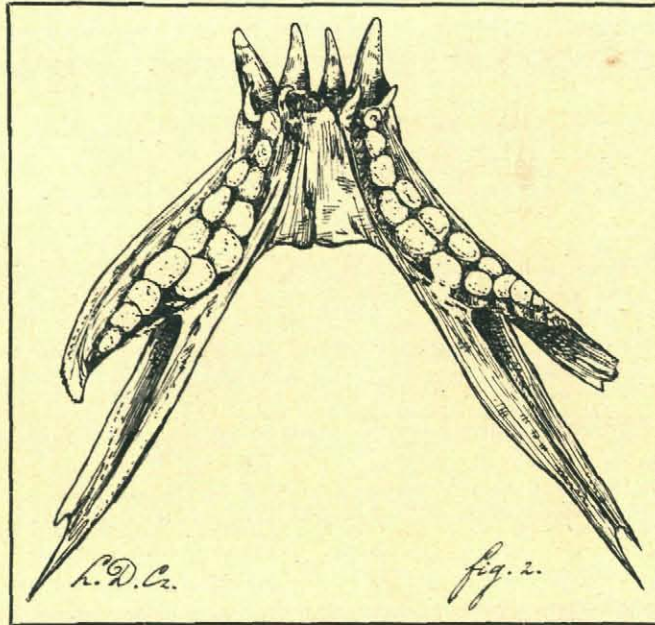
Deze dieren bijten zelfs door de waterlaarzen der visschers heen! En dezen zijn te meer bevreesd voor den eigenaardigen zeebewoner, omdat deze, zoodra hij zich gevangen gevoelt, zich aanstelt als een bezetene en met slangachtige vlugheid rondom zich heenbijt, alles vermorzelend, wat hem tusschen zijn geweldige kaken komt. Een goedgeмикte slag met een roerriem of een haak maakt echter spoedig een eind aan het razen van dezen geweldenaar,

De zeewolf komt aan onze kust en in onze zeeën niet veel voor. In de Noord-Europesche wateren is hij echter algemeen. Hier houdt hij zich bij voorkeur op in de spleten van rotsen of op den bodem en loert hoofdzakelijk op allerlei schaal- en schelpdieren. Voor het verbrijzelen der harde kreeften- en krabbenpanters en de horens en schelpen der zeeslakken en schelpdieren is zijn gebit natuurlijk uitermate geschikt. Doch ook geen enkele visch, dien hij aan kan, is voor zijn aanvallen veilig. Zelfs de aan den beug gevangen kabeljauwen en schelvischen bijt hij de stukken uit het lichaam. De zeewolf is dus een geweldig roofdier!

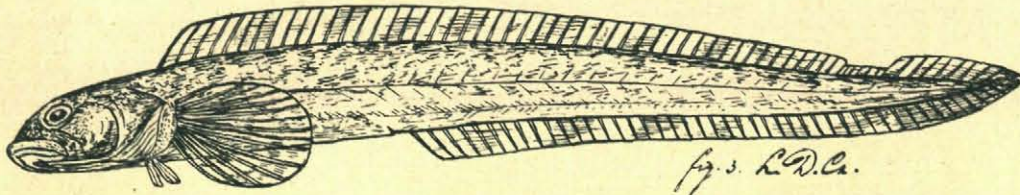
In den winter leeft dit dier in de diepere gedeelten der zee; in Mei of Juni echter begeeft hij zich, zooals trouwens meer visschen doen, naar de kust om te »paaien«, d. w. z. kuit te schieten. De jongen, die groenachtig van kleur zijn, blijven eenigen tijd tusschen de wierbosschen, welke aan de rotsachtige kusten zoo vaak voorkomen, en gaan pas naar hun eigenlijke verblijfplaatsen, als zij wat grooter en weerbaarder zijn geworden.

De zeewolf kan een lengte van twee meters bereiken; exemplaren echter, langer dan 1 M., ontmoet men uiterst zelden. Het volwassen dier is van boven bruinachtig geel met donkerbruine stippels, aan de zijde geteekend met onregelmatige dwarsbanden en vertoont onderaan een grijswitte tint. De rugvin strekt zich ongeveer over den geheelen rug uit; ook de aarsvin is heel lang: *iets* van een paling heeft de zeewolf dus wel.

De »boeren« stroopten in Amsterdam altijd eerst de zeewolven, voor zij ze ten verkoop aanboden; en nu ziet de huid dezer dieren er inderdaad niet erg aantrekkelijk uit. Want zij is bijzonder slijmerig. De zeewolf is nl. een lid van de familie der *slijmvisschen* (*Blenniidae*).

Onderkaak van den zeewolf.

De puitaal.

Wie erreis met zulk een slijmvisch wil kennismaken moet eens in de garnalenkarren zoeken naar een exemplaar van de *puitaal* (*Zoarces viviparus*), die het geheele jaar door tamelijk

algemeen aan onze kust voorkomt en vaak gevangen wordt in de netten der garnalen visschers. Dit is ook een typische slijmvisch, heelemaal niet gevaarlijk en daarenboven zeer interessant, omdat hij zoowat de eenige visch is in onze fauna, die levende jongen ter wereld brengt. De puitaal is nog al eens levend te zien in het Aquarium van »Artis« te Amsterdam; den zeewolf heb ik daar lang niet zooveel keer ontmoet, wat geen wonder is, want er zal wel heel wat toe noodig zijn, om zulk een Hollen Gijs van het noodige te voorzien.

L. DORSMAN Cz.

VERSLAG VAN DE TENTOONSTELLING DER NED. MYCOLOGISCHE VEREENIGING

gehouden in het Gebouw „de Vereeniging” te 's Gravenhage van 25—28 Sept. 1915.

Eere-Comité:

Prof. Dr. G. van Iterson, Eere-Voorzitter; Mevr. M. E. Baronesse van der Capellen—Molewater; Mevr. S. W. Harpen Kuyper—Cats; Mevr. C. de Wit—Boellaard; Jhr. W. C. S. van den Brandeler; Dr. Joh. H. van Burkom; Jhr. C. E. Dittlinger; P. J. van Houten; Mr. P. Maclaine Pont; J. D. Ruys; O. F. Weise.

Regelings-Comité:

Joh. Ruys, Voorzitter; J. J. Duyvené de Witt, Secr.-Peningmeester, Velp. Mej. A. M. Dekker, Wormerveer; Mevr. E. Kalshoven—Biermans, Zalt-Bommel; Mevr. A. den Tex—Boissevain, Amsterdam; P. J. A. J. Meulemeester, Zwolle; D. A. M. G. Planken, den Haag. Benevens de overige leden van het Hoofdbestuur der N. M. V., die als zoodanig deel dezer Commissie uitmaken: Mej. Ch. J. Farret; Dr. H. J. Calkoen.

Beoordeeligs-Comité:

Mej. Cath. Cool, Haarlem; C. Brakman, Zeist; H. A. A. v. d. Lek, Wageningen; P. Ligtenberg, Oss; Dr. J. S. Meulenhoff, Zwolle.

Voorbereiding:

Reeds den 23sten Sept. verzamelden zich eenige Commissieleden om op het buitengoed Wildsang te 's Gravenhage, welwillend daartoe door den eigenaar beschikbaar gesteld, materiaal te verzamelen. Zóó deden natuurlijk alle consuls in hunne omgeving en met hen, vele leden en niet leden der Mycologische Vereeniging, opdat den 24sten Sept. tijdig de paddenstoelen aanwezig zouden zijn.

De tijds- en weersomstandigheden waren zeer ongunstig. Zeer vele paddenstoelen waren er in de maanden Juli en Augustus reeds geweest en bovendien waren de laatste weken droog en de laatste dagen zeer koud geweest, wat allesbehalve bevordelijk was voor den groei van deze natuurkiaderen, die 't beste gedijen bij zeer vochtig-lauw-warm weer. De Commissie had in het slagen van de tentoonstelling dan ook een zwaar hoofd, besloot echter tot doorgaan, wat haar niet heeft berouwd. Op den 24sten Sept., den grooten dag van voorbereiding was er tot haar vreugde nog zeer veel materiaal aanwezig, uit alle oorden van het land toegestuurd, veel meer dan nog bij een der vorige tentoonstellingen in gunstiger tijden, wel een bewijs van den grooten vooruitgang der mycologie door de Vereeniging in ons land gemaakt. Prachtige zendingen kwamen er o.a. van den heer Mr. J. G. Wurfain, huize »Heuven« Worth Rheden, van den chef-bloemist op 't Loo, den heer Berendsen, van den heer Berninck uit Denekamp, van Dr. Vuyck uit Diepenveen, van Mej. Popta uit Heiloo, van Mej. v. Steyn, huize